

РЕШЕНИЕ

№ 14905

гр. София, 16.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 09.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10850** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК.

Образувано е по жалба на Изпълнителна агенция по околна среда към МОСВ, ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], чрез пълномощник, срещу Решение от 02.11.2022 г. на ръководителя на УО на ОПОС 2014-2020, с което е отказана верификация на средства поискани с Искане за междинно плащане № 28/28.10.2022 г.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно, немотивирано и издадено при допуснати съществени процесуални нарушения. Изложени са аргументи, че не са налице основания за прилагане на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК /т. I от оспореното решение/ и прекратяване на производството по отношение на искането за междинно плащане на сумата от 1 061 953,20 лв. По отношение на намаления размер на верифицираните средства в размер на 1 297 942,80 лв. със сумата от 129 794,28 лв., поради наложена финансова корекция, е заявено, че от административния орган не са посочени конкретни факти, въз основа на които същият е формирал извода си. Моли се оспореното решение да бъде отменено. В съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - Ръководителят на УО на ОПОС 2014-2020 – чрез процесуалния си представител, в депозирана по делото писмена молба, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е бенефициент по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16M1OP002-3.003-0001 "Анализи и проучвания на видове и природни местообитания, предмет на докладване по т.17 от Директивата за местообитанията и чл.12 от Директива за птиците".

Съобразно сключеният договор за безвъзмездна финансова помощ и залегналите в него задължения жалбоподателят, в качеството му на бенефициер по предоставената помощ е провел процедура за възлагане изпълнението на обществена поръчка, с предмет „Избор на изпълнители за извършване на анализи и проучвания на видовете и местообитанията в България, предмет на докладване, съгласно чл. 17 от Директивата за местообитанията и чл. 12 от Директивата за птиците“.

Сключен е Договор № 3723/09.04.2019 г. между ИАОС и ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“.

От жалбоподателя е направено искане за междинно плащане № 28/28.10.2022 г. на стойност 2 359 896 лв.

Издадено е Решение от 02.11.2022 г. от ръководителя на УО на ОПОС 2014-2020. С т. I от решението производството е прекратено по отношение на сумата от 1 061 953,20 лв. на основание чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК. Посочено е, че с искане за междинно плащане № 15 на стойност 1061953,20 лв. ИАОС е поискала верифициране на извършените разходи, по фактура № [ЕГН]/18.10.2019 г. с издател ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“. Издадено е Решение от 26.02.2020 г. на Ръководител на управляващия орган на Оперативна програма Околна среда 2014-2020, с което не е верифициран разход в размер на 1061953,20лв., представляващи БФП по искане за междинно плащане №15/20.12.2019 г. Решението е оспорено по съдебен ред, като подадената жалба е отхвърлена като неоснователна с Решение № 3385/29.06.2020 г. по адм. дело № 2932/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 13 състав, потвърдено с Решение № 946/25.01.2021 г. по адм. дело № 9756/2020 г. по описа на ВАС, VII отделение.

С т. II.1 от решението на основание чл. 75, ал. 1, вр. с чл. 71, ал. 1 и ал. 2 от ЗУСЕФСУ не е одобрено възстановяването на бенефициента на сумата от 106 195,32 лв. от поисканите за верифициране разходи в размер на 1 061 953,20 лв. по фактура № 0...3/29.08.2022 г., издадена от ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“ лв., поради наложена с решение от 29.11.2019 г. на РУО па ОПОС 2014-2020 на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ финансова корекция в размер на 10 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по Договор № 3723/09.04.2019 г. с изпълнител ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“.

С т. II.2 от решението на основание чл. 75, ал. 1, вр. с чл. 71, ал. 1 и ал. 2 от ЗУСЕФСУ не е одобрено възстановяването на бенефициента на сумата от 23 598,96 лв. от поисканите за верифициране разходи в размер на 23 598,60 лв. лв. по фактура № 0...4/29.08.2022 г., издадена от ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“ лв., поради наложена с решение от 29.11.2019 г. на РУО па ОПОС 2014-2020 на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ финансова корекция в размер на 10 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по Договор № 3723/09.04.2019 г. с изпълнител ДЗЗД

„Екоконсулт Натура 2000“.

След служебно извършена справка в деловодната система на АССГ, съдът констатира, че Решение от 29.11.2019 г. на РУО на ОПОС 2014-2020 за налагане на финансова корекция, послужило като основание за намаляване на размера на одобрената за плащане сума, е оспорено по съдебен ред, като е потвърдено с Решение № 5734/29.09.2023 г. по адм. дело № 6051/2023 по описа на АССГ, III отделение, 79 състав, потвърдено с Решение № 5972/15.05.2024 г. по адм. дело № 449/2024 г. по описа на ВАС, VII отделение.

От страните в производството са представени допълнителни писмени доказателства от жалбоподателя / лист 122-168 от делото/.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Съобразно нормата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕФСУ, управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Разпоредбата на чл. 9, ал. 5, изр. второ и трето от ЗУСЕФСУ, предвижда, че ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице, като правомощия на ръководител на УО по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. Съгласно чл.5 от Устройствения правилник на Министерството на околната среда и водите / в сила от 01.10.2017 г. Приет с ПМС № 208 от 27.09.2017 г. Министърът или оправомощено от него длъжностно лице управлява програми и проекти в сферата на своята компетентност, финансирани от предприєдинителните фондове, Структурните фондове, Кохезионния фонд и други финансови инструменти на Европейския съюз (ЕС), както и от други международни финансови институции и донори, и осигурява ефикасното и правомерното управление на тези програми и проекти. В чл. 33, ал. 2 от Устройствения правилник на МОСВ е предвидено, че Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ изпълнява функциите на Управляващ орган на ОПОС за програмния период 2014-2020 г. и всички произтичащи от това задължения и отговорности. ГД „ОПОС“ се ръководи от главен директор. С приетата като писмено доказателство по делото Заповед № РД-913/10.10.2022 г. /лист 14-15 от делото/ Министърът на околната среда и водите е оправомощил Г. С. С. – главен директор на ГД“ОПОС“ в МОСВ да изпълнява функциите на ръководител на УО на ОПОС 2014-2020 г. Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Оспореното решение отговаря на изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК, като съдържа макар и лаконично посочване на фактическите и правните основания, послужили за неговото издаване, поради което съдът приема, че не са налице пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

По т. I от оспореното решение:

Прекратяването на административното производство за сумата от 1 061 953,20 лв., включена в направеното искане за междинно плащане, от правна страна е мотивирано с наличието на хипотезата на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК. Фактическите основания за

това са наличието на подадено предходно искане за междинно плащане № 15/20.12.2019 г., в което е включена същата сума по същия договор. Като основание за приложението на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК, е посочено, че е издадено решение на РУО от 26.02.2020 г., което е било оспорено по съдебен ред. Подадената жалба е отхвърлена като неоснователна с Решение № 3385/29.06.2020 г. по адм. дело № 2932/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 13 състав, потвърдено с Решение № 946/25.01.2021 г. по адм. дело № 9756/2020 г. по описа на ВАС, VII отделение.

Съгласно нормата на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК административното производство се прекратява при влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни. Съдът приема обаче, че в конкретния случай не е налице хипотезата на чл. 27, ал. 1, т. 2 от АПК, независимо от потвърденото решение на РУО от 26.02.2020 г., тъй като не съществува законова пречка за подаване на повторно искане за междинно плащане, включващо същата сума по същия договор. Видно от съдържанието на решението на РУО от 26.02.2020 г., издадено по подаденото първо искане за междинно плащане, е налице възможност същите разходи по същия договор да бъдат представени за възстановяване след окончателното приемане от възложителя на изработен финален доклад за цялостно изпълнение на всички дейности по Договор № 3723/09.04.2019 г. в съответствие с техническото предложение към него и одобреното проектно предложение, въз основа на което е предоставена БФП. Този доклад е приложен на лист 143-168 от настоящото дело. Видно от приложения към него Протокол от 25.08.2022 г. този финален доклад за изпълнение на договор № 3723/09.04.2019 г. е одобрен и договора е счетен за изпълнен.

При тези констатации следва изводът, че не са били налице предпоставките на чл. 27, ал. 2, т. 1 от АПК за прекратяване на административното производство и подаденото искане за междинно плащане е следвало да бъде разгледано по същество от РУО и в частта за сумата от 1 061 953,20 лв., включена в направеното искане за междинно плащане № 28/28.10.2022 г. Цитираното в оспореното решение предходно решение от 26.02.2019 на РУО касае първоначално подадено искане за междинно плащане и не изключва възможността за същата сума да бъде направено повторно искане, при наличието на нови обстоятелства и доказателства, които да бъдат представени от жалбоподателя, което обстоятелство е описано и в решението на РУО от 26.02.2020 г., както вече беше посочено по-горе.

По т. II от оспореното решение:

Намаляването на одобрената за плащане сума със 129 794,28 лв. е мотивирано с обстоятелството, че с решение от 29.11.2019 г. на РУО по ОПОС 2014-2020 на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕФСУ е наложена финансова корекция в размер на 10 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по Договор № 3723/09.04.2019 г. с изпълнител ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“.

За да е законосъобразен отказът на органа да одобри сума за плащане по направеното искане в размер на финансовата корекция, т.е. да откаже да възстанови разходи в размер на финансовата корекция, трябва актът, с който финансовата корекция е определена по основание и по размер да е влязъл в сила. Това е така, тъй като производството по разглеждане на искането за междинно плащане в случая се основава именно на финансова корекция, като при проверка на законосъобразността на отказа съдът следва да провери влязъл ли е в сила актът, с който е определена финансовата корекция, и съответен на влезлия в сила акт ли е размерът, отказан за одобрение. В производството по проверка на законосъобразността на оспореното

решение съдът не може да извършва проверка за законосъобразност на акта, с който органът е определил финансова корекция. В това производството актът за определяне на финансова корекция е само фактическо основание за отказа, за това съдът трябва да провери единствено от формална страна осъществен ли е този релевантен юридически факт.

След служебно извършена справка в деловодната система на АССГ, съдът констатира, че с решение от 29.11.2019 г. на РУО на ОПОС 2014-2020 г. е наложена финансова корекция в размер на 10 % от стойността на засегнатите от установените нарушения разходи, представляващи средства от ЕСИФ по сключения Договор № 3723/09.04.2019 г. между жалбоподателя и ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“ на стойност 1 966 580 лв. Срещу това решение на РУО на ОПОС 2014-2020 г. на 30.12.2019 г. е подадена жалба, по която е образувано адм. дело № 80/2020 г. С Решение № 5341/08.09.2021 г. по адм. дело № 80/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 70 състав, решението на РУО на ОПОС 2014-2020 е отменено. С Решение № 6745/21.06.2023 г. по адм. дело № 3514/2022 г. по описа на ВАС, VII отделение, е отменено решението на АССГ, като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ със задължителни указания. При повторното разглеждане е образувано адм. дело № 6051/2023 г. по описа на АССГ, III отделение, 79 състав. С Решение № 5734/29.09.2023 г. подадената жалба е отхвърлена. С Решение № 5972/15.05.2024 г. по адм. дело № 449/2024 г. по описа на ВАС, VII отделение, решението на АССГ е потвърдено в частта му, касаеща наложената финансова корекция в размер на 10 % от стойността на засегнатите от установените нарушения разходи, представляващи средства от ЕСИФ по сключения Договор № 3723/09.04.2019 г. между жалбоподателя и ДЗЗД „Екоконсулт Натура 2000“ на стойност 1 966 580 лв.

Съдът приема, че решението за налагане на финансова корекция, послужило като основание за намаляване на одобрените за плащане средства, заявени от жалбоподателя с процесното искане за междинно плащане, е влязло в сила на 15.05.2024 г., т. е след датата на издаване на решение от 02.11.2022 г., оспорено в настоящото производство. При липсата на нередност и наложена финансова корекция, установена с окончателен съдебен акт, намаляването на одобрените за плащане средства е в нарушение на материалния закон. Не е ясно как е определен размерът на сумата, която не е одобрена за плащане с т. II.1 и II.2 от оспореното решение.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено изцяло, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер от 360 лв. юрисконсултско възнаграждение и 1 038,35 лв. платена държавна такса, или в общ размер на 1 398,35 лв., съобразно представения по делото списък на разноските и доказателства за тяхното заплащане. Основателно е направеното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на претендираното от процесуалния представител на жалбоподателя юрисконсултско възнаграждение в размер на 540 лв. предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото и факта, че е проведено само едно съдебно заседание.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Изпълнителна агенция по околна среда към МОСВ Решение от 02.11.2022 г. на ръководителя на УО на ОПОС 2014-2020, с което е отказана верификация на средства поискани с Искане за междинно плащане № 28/28.10.2022 г.

ВРЪЩА административната преписка на ръководителя на УО на ОПОС 2014-2020 за ново произнасяне по подаденото от Изпълнителна агенция околна среда искане за междинно плащане № 28/28.10.2022 г. на стойност 2 359 896 лв. при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на околната среда и водите да заплати на Изпълнителна агенция по околна среда към МОСВ, ЕИК[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица] сумата от 1 038,35 лв. /хиляда тридесет и осем лева и тридесет и пет стотинки/, представляваща разноски в производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: